

תת"ע 3769/09/13 - מדינת ישראל נגד מופיד ביאדסה

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
תת"ע 3769-09-13 מדינת ישראל נ' ביאדסה
12 ינואר 2014

בפני כב' השופטת טל אוסטפלד נאוי
המאשימה
נגד
הנאשם
מופיד ביאדסה

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד מיכל גפני
ב"כ הנאשם/ת - עו"ד עומר מסארוה
הנאשם/ת - בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

מתירה חזרה מכפירה.

הנאשם הודה בכל העובדות הנטענות בכתב האישום.

לפיכך, אני מוצאת את הנאשם אשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום ומרשיעה אותו בהתאם.

ניתנה והודעה היום י"א שבט תשע"ד, 12/01/2014 במעמד הנוכחים.

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר שהודה כי נהג ובצע עקיפה מסוכנת בדרך לא פנויה תוך חצית קו הפרדה רצוף, בניגוד לתקנה 47 (ד) ו 47 (ה) (5) לתקנות התעבורה.

בא כח המאשימה הגבילה עצמה בטיעוניה לעונש פסילת החובה, 3 חודשים, פסילה על תנאי וקנס.

בא כח הנאשם מבקש מבית המשפט לחרוג מעונש הפסילה המינימלי שבחוק, ומציין כי הנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי. הנאשם עובד כקבלן, אב לשלושה ילדים כשאשתו נמצאת בחודשי הריונה, רישיון נהיגה נחוץ לו לפרנסתו שכן הוא מתנייד בין אתרי הבניה שנמצאים כיום בת"א, פרדסיה ואור עקיבא.

בקביעת מתחם העונש ההולם, העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש המוטל עליו.

כאשר, מדיניות הענישה אמורה להרתיע מפני בצוע עבירות נוספות ולהעביר מסר ברור על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו פגיעה בביטחון הציבור וסיכון המשתמשים בדרך.

לאור האמור הנני קובעת כי מתחם העונש ההולם לאור נסיבות בצוע העבירה על פי עובדות כתב האישום הינו:

פסילה בפועל לתקופה של 3 חודשים עד 18 חודשים, פסילה על תנאי, קנס שנע בין מאות לאלפי שקלים ומאסר על תנאי.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע עבירה זו: הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 88, צבר לחובתו 71 הרשעות קודמות.

מדובר בעבירה מסוכנת כאשר לא בכדי קבע המחוקק עונש פסילת מינימום לתקופה של 3 חודשים. לנאשם עבר תעבורתי כבד מאד כאשר לחובתו 71 הרשעות הגם כשמדובר כאשר רוב העבירות הינן מסוג ברירת משפט.

ביהמ"ש רשאי לסטות מעונש המינימום שבחוק ולהורות על פסילה מופחתת מנימוקים שירשמו. ביהמ"ש

העליון קבע בשורה ארוכה של פס"ד כי שיקולי פרנסה אינם שיקולים שיובאו במסגרת השיקולים לקביעת משך תקופת הפסילה. רק טענה יוצאת דופן, חריגה וייחודית עשויה להוות נימוק לקולת העונש.

לא מצאתי בעניינו של הנאשם כל טענה חריגה המצדיקה עונש פסילה שיופחת מפסילת המינימום שבחוק. ביהמ"ש סבור, כי נוכח חומרת העבירה והעבר התעבורתי, הקלה המאשימה עם הנאשם כאשר הגבילה עצמה לעתירת עונש פסילת החובה בלבד.

לאחר ששקלתי את השיקולים השונים ובחנתי טיעוני הצדדים, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך 1200 ₪ או 100 ימי מאסר שיישא תמורתם.

הקנס ישולם ב- 3 תשלומים שווים ו רצופים החל מיום 1.2.14 ובכל 1 לחודש. היה והקנס או שיעור משיעוריו לא ישולם במועד, תעמוד יתרת הקנס לתשלום מיידי.

הנאשם הונחה לגשת למזכירות לקבלת שובר תשלום.

הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים .

רישיון הנהיגה יופקד בבית המשפט לא יאוחר מיום 27.2.14 בשעה 12.00 וממועד ההפקדה תחושב הפסילה. גם אם לא יפקיד הנאשם את רישיונו, נחשב הוא פסול מלנהוג אך הפסילה תחושב ממועד ההפקדה בלבד. אם אין לנאשם רישיון נהיגה בתוקף, יפנה למזכירות בית המשפט.

הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים

וזאת על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור אותה עבירה בה הורשע או עבירות תוספת ראשונה ושנייה.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום י"א שבט תשע"ד, 12/01/2014 במעמד הנוכחים.

